

Núm. de Protocol: 93-098

S E N T E N C I A N U M . 9 5 - 1 8

PARTS:

Apel.lant-ada: Sra. M.B.C.

Representant: en nom propi

Advocada: Sra. M.M.P.

Apel.lant-ada: CASS

Representant: Sra. M.A.F.

Advocat: Sr. D.A.T.

COMPOSICIO DEL TRIBUNAL:

President: Lluís Saura Lluvià

Magistrats: Bernard Plagnet
Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 14 de juliol de 1995.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel.lació a les actuacions número 93-098.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat Sr. **Lluís Saura Lluvià**, el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, actuant com a tribunal unipersonal, va dictar, el 13 de gener de 1995, la sentència núm. 95-10, parcialment estimatòria de les pretensions deduïdes per la Sra. M.B.C. en data 7 de desembre de 1993 i, en conseqüència, anul·lant la decisió de la CASS de data 22 d'octubre de 1993, reconeixia a la demandant una invalidesa derivada de malaltia de la categoria II, amb efectes a partir del dia 4 d'octubre de 1993.

2.- La CASS va presentar recurs d'apel·lació contra la sentència, demanant la revocació de la mateixa i confirmant que la Sra. M.B.C. no és tributària d'invalidesa malaltia. Subsidiàriament demana que se li reconegui un Grup I d'invalidesa malaltia.

3.- La demandant també va presentar recurs d'apel·lació contra la sentència, demanant que els efectes de la pensió reconeguda fossin des de l'1 d'abril de 1992.

4.- De cadascun dels escrits d'apel·lació se'n donà trasllat a la part contrària, que el contestà.

5.- El dia 17 de maig de 1995 tingué lloc la vista oral en la que les parts van manifestar allò més adient als seus interessos, i tot seguit va quedar el recurs vist per a deliberació i votació.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, de conformitat a allò que estableix l'article 39.3 paràgraf segon, apartat b) de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Dels dos recursos d'apel·lació interposats contra la sentència dictada en la primera instància cal examinar, en primer lloc, el de la CASS, doncs fa referència a la qüestió material més substancial del litigi, és a dir, al grau d'invalidesa malaltia que correspon a la beneficiària Sra. M.B.C..

En tant que la Batllia li reconeix una situació del Grup II, la CASS considera que la patologia, o bé no és invalidant o bé és del grup I.

Dels informes mèdics que expliquen les lesions de la demandant, és especialment rellevant el dels experts de l'Hospital Nostra Senyora de Meritxell, tant per la seva exhaustió, com per a què ressonin als concrets extrems demanats pel Batlle ponent, com per la seva imparcialitat, donada la circumstància d'ésser designats per l'òrgan jurisdiccional.

La sentència, partint de les lesions que descriuen els metges en aquest informe, referides a les vèrtebres cervicals, a l'espatlla dreta i als genolls, atribueix a la demandant una incapacitat del 49,6%, per aplicació de la regla de Balthazard, inferior al 66% requerit legalment, però tot seguit, en aplicació del què disposa l'article 1 del Reglament d'aplicació núm. 18 estableix un grau d'incapacitat del grup II, i és aquí on la CASS mostra la seva disconformitat.

Es correcte, no obstant, la valoració que fa la sentència per tal com els mateixos metges indiquen que les lesions a què es refereixen en l'informe fan que la pacient no pugui desenvolupar cap tipus d'ocupació que l'obligui a restar dempeus, assentada, aixecar pesos, pujar o baixar escales, aixecar els braços, o caminar de forma regular, el que es tradueix a la pràctica per una incapacitat per desenvolupar una ocupació laboral que requereixi qualsevol d'aquetes activitats.

L'explicació que fan els metges sobre la incidència que les lesions han de tenir en la vida de la malalta contrasta amb la quantificació numèrica que resulta de la suma de percentatges pròpia d'aplicar la Guide Berème de Padovani, i tot i que no substitueix, sí la completa en determinats casos, permetent, per això, una valoració més personalitzada dels percentatges.

Per tot això cal desestimar el recurs i confirmar la sentència en reconèixer una invalidesa malaltia del Grup II.

Tercer.- La part demandant considera que la data d'efectes de la pensió, que segons la sentència és de 4 d'octubre de 1993 (data de la demanda formulada per la Sra. M.B.C. a la CASS) és incorrecte i demana que se li atorgui la pensió amb efectes des de l'ú d'abril de 1992 (data d'efectes de la pensió d'invalidesa derivada d'accident de treball). Motiva la petició en què, quan se li va reconèixer aquesta pensió, els metges de l'assessoria mèdica de la CASS, en l'informe previ a la resolució de 21 d'abril de 1992, ja van reconèixer unes cervicàlgies postraumàtiques i unes gonàlgies bilaterals.

Per per solucionar la qüestió plantejada en el recurs cal veure si hom pot partir de les regles generals. Es ben cert que, com hem tingut l'ocasió de dir en la sentència núm. 94-13, de 29 d'abril de 1994 (R. R. contra CASS) "quan sigui apreciable l'existència d'una invalidesa derivada de malaltia, el moment en que haurà de començar el pagament de la pensió serà precisament aquell en que deixin de pagar-se les prestacions de salari previstes a l'article 24 del Reglament Tècnic, tal i com es desprèn del contingut dels articles 1r. i 3r. del Reglament d'Aplicació núm. 18". Afegíem en aquesta sentència que "a la vista del contingut d'aquests preceptes, no és procedent remetre els efectes de la possible declaració de la invalidesa-malaltia a una data posterior, quan no hi ha solució de continuïtat entre la prèvia incapacitat transitòria i la subsegüent pèrdua parcial o total de la capacitat de guany".

Aquesta doctrina no és, però, aplicable al cas que ara examinem perquè el reconeixement de la invalidesa malaltia no es fa per cap de les vies previstes en l'article 24 del Reglament Tècnic, és a dir, com a conseqüència de l'examen mèdic que fa la CASS a qui cobra la prestació d'assegurança malaltia, sinó per una sol·licitud autònoma de l'assegurat, que no cobrava les prestacions de l'assegurança malaltia sinó que era perceptor d'una pensió d'accident de treball.

Podria pensar-se en aplicar l'altre cas de l'article 1 del Reglament d'Aplicació núm. 18, o sigui, connectar la data d'efectes al moment en què medicament es constata la situació invalidant, que és, de fet, el que es vol. Però a la constatació mèdica a què ens hem referit (prèvia a la resolució de 21 d'abril de 1992) no hi consta en cap moment quin és l'abast invalidant de les lesions, per la qual cosa aquest informe no es pot tenir com a data de referència per vincular-hi l'inici dels efectes de la pensió.

Quan una situació física invalidant què es pateix amb molta anterioritat no ha estat objecte de cap constatació mèdica prèvia sinó que es constata per primera vegada directament per una resolució administrativa (o judicial, com en aquest cas) la data d'efectes pot retrotraure's, excepcionalment, al moment en el qual, qui pateix la invalidesa, ho va demanar a l'organisme competent per a atorgar-li, sempre i quan es pugui racionalment establir que el caràcter invalidant de la patologia existia en el moment de demanar-la.

Això és el que va fer, encertadament, la sentència de la Batllia i consegüentment es desestima el recurs que s'hi ha interposat per la beneficiària de la pensió.

Quart.- No hi ha mèrits per cap de les parts per una especial imposició de les costes ocasionades en aquesta segona instància.

D E C I S I O

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar els recursos d'apel·lació interposats per la representació processal de la CASS i de la Sra. M.B.C. contra la sentència núm. 95-10 dictada el 13 de gener de 1995 per la Secció Administrativa de la Batllia, constituïda en tribunal unipersonal, que confirmem íntegrament. No fem condemna al pagament de les costes causades en aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manen que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

NOTIFICACIO:

La present sentència ha estat notificada a les
parts compareixents.....
.....
.... mitjançant el lliurament d'una còpia certificada.

I llegida, la signen, fet del qual en dono fe,

La secretària,

M. Dolors Cervós Pifarré